

Ἐκ τῶν καθ' ἡμέραν
εἰς τὰ ἀεὶ διαμένοντα...

Στὴν Κατανυκτικὴ Πορεία
πρὸς τὴν Σταυρο-Αναστάσιμ Ἀνακαίνισί μας...

...μὲ πατερικὴ
τροφή...

...στὸ δισάκκι
μας...

Ἑβδομάς 5' Νηστειῶν
Σάββατο

41. «Εἰς ἄκρον ἐντράπου, συλλογιζόμενος
τὴν ὑπερβολικὴν ἀχαριστίαν σου»

«Ἐντράπου (ἄς ἐντραπῆς) λοιπόν, ἀδελφέ, καὶ εἰς ἄκρον ἐντράπου, συλλογιζόμενος τὴν ὑπερβολικὴν ἀχαριστίαν σου, διὰ τὴν ὁποίαν, ὄχι μόνον δὲν ἀνταπέδωκας ἀγάπην εἰς τὴν τοῦ Θεοῦ Ἀγάπην, οὔτε ἀντέρωτα εἰς τὸν Ἐρωτὰ Του, οὔτε εὐγνωμοσύνην εἰς τὰς τόσας Εὐεργεσίας Του, καθὼς ἦτο τὸ δίκαιον· ἀλλὰ ἀνταπέδωκας εἰς τὸν Θεὸν παρανομώταταις βλάβαις· ὅθεν καὶ εὐχαρίστησαι τὸν Κύριον, πῶς ὑπέφερεν ἕως τῶρα τὴν τόσῃ ἀχαριστίαν σου. Ὁμολόγησαι, ὅτι, ἐὰν ἦσαν ἰδικαὶ σου αἱ ψυχαὶ ὄλων τῶν κτισμάτων καὶ ἐὰν ἤθελες τὰς θυσιάσεις ὅλας εἰς ὑποταγὴν καὶ ἀγάπην τοῦ Λυτρωτοῦ σου, πάλι δὲν ἤθελες πληρῶσει οὔτε κἂν ἓνα παραμικρὸν τοῦ χρέους σου».

(Ὁσ. Νικοδήμου Ἀγιορείτου, «Π.Γ.», σελ. 148β)